

Kerran illan tuntumassa
lehtiä lukiessani
saliin syöksyi ikkunasta
varis vanha harmaahapsi.

.
Ensin ehdin hämmästyä,
kun se viisti vierestäni
ja rentona retkahtaen
istui uunin reunustalle.

.
Hätistin sitä salista,
muttei lintu liikahtanut,
vaan oloaan surkutteli,
kuin anoisi se apua.

.
Siitä huokui itsesääli:
”Olen kurja raajarikko,
siipi särkee saamaristi,
on hiton hutera fiilis”.

.
En voinut heti tajuta,
et varis osaa puhua
jopa lievästi kiroilla
raakkuvalla aksentilla.

.
Mutta liikutuinkin mä siitä,
kun se vaivojaan valitti,
tuli varmaan tappelusta,
höyhenetkin hakkelusta.

.
Otin ressukan käsiini
ja laitoin sen lattialle.
Niin surkea kuin olikin,
sen sanoja mä paheksuin:
”Korjaa mulle helkkarissa
tuo pirun kipeä siipi!”

.
Päätin jelpata poloista,
jos se oitis voi luvata,
ettei vastedes kiroile
eikä kellekään vinoile.
Se nyökkäsi myöntävästi,
ja tuota uhallä uskoin.

Kiroileva varis

Kirjoittanut Klaus Lähteenmäki

Väänsin siiven paikallensa
ja sulatkin suoristelin.
Se kohosi siivillensä
ja hiljaa hämärään häipyi.

.
Viikon päästä illan suussa
varis lensi taas pihaani.
Se istahti rappusille,
ja kertoi miten voi siipi:
”Siinä roikkuu se mukana,
sattuu vaan niin perkeleesti”.